

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 93

číslo: 5

3. února 2013

Cena: 8 Kč

MODLITBY ZA JEDNOTU KŘESŤANŮ ZAZNĚLY VE SBORU CÍRKVE BRATRSKÉ

Prostor modlitebny Církve bratrské v Soukenické ulici vyplnily v podvečer 21. ledna prosby za lepší život strádajících a pronásledovaných v Indii a v mnoha jiných místech světa, v rámci slavnostního shromáždění při příležitosti Týdne modliteb za jednotu křesťanů, jenž se konal od 18. do 25. ledna.

Pozvání na ekumenické setkání, které pořádá každoročně Ekumenická rada církví s Českou biskupskou konferencí, přijala řada představitelů našeho náboženského života včetně předsedy této konference kardinála Dominika Duky, emeritního kardinála Miloslava Vlka, synodního seniora Českobratrské církve evangelické Joela Rumla, plzeňského biskupa ŘKC Františka Radkovského, biskupa Starokatolické církve Dušana Hejbala, superintendenta Evangelické církve metodistické Petra Procházky, biskupa Jednoty bratrské Jana Klase a předsedy rady Církve bratrské Daniela Faifra; za naši církev se zúčastnil bratr patriarcha Tomáš Butta. Program letošního týdne modliteb byl inspirován starozákonním textem z proroka Micheáše, jenž je nesen otázkou „co od nás Hospodin žádá“. Micheáš na tuto otázku sám jasně odpovídá – více než jen povrchní službu spojenou s obětováním, dokonce toho nejdražšího, co člověk má. Vyzývá nás, abychom „zachovávali právo, milovali milosrdenství a pokorně chodili se svým Bohem.“ Micheášova slova znějí zvláště palčivě a aktuálně v kontextu situace, ve které se nacházejí křesťané v Indii, kteří připravili texty pro letošní slavnost. Většina jich náleží do skupiny dalitů – vrstvy považované v rámci indického kastovního systému za nejnižší, opovržením, dříve dokonce označovanou za „nedotknutelné“. Tato skutečnost se odrazila ve volbě textu invokace pro pondělní podvečer – byl vybrán ze spisů slavného indického nositele Nobelovy ceny Rabíndranátha Thákura; svědectví víry, které zaznělo během slavnosti, pak ze života ženy jménem Sára právě z komunity dalitů, která v roce 2008 zažila násilí ze strany hinduistických extrémistů. Čest a slávu Bohu vzdali přítomní nejen přímlybnými modlitbami a prosbami, ale také dynamickými písněmi, které doprovázela hudební skupina mládeže.

Dalíté usilují o osvobození, odmítají rozdělení do kast, což je postoj společný i ostatním křesťanům. Touží po svobodě a jednotě v Kristu; ani on není rozdělen, jak říká apoštol Pavel. Tento moment připomněl František Radkovský v kázání, kterým se jako červená nit vinul příběh učedníků jdoucích do Emazu: Ježíš jde s učedníky a rozmlouvá s nimi. Nepoznávají ho, ale jejich srdce se postupně rozehřívají. Takto jde Ježíš životem i s každým z nás a s našimi společenstvími – řekl přece: Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa (Mt 28,20)... Významným nástrojem pro společnou cestu k jednotě je vzájemný dialog. Má-li být účinný a prospěšný, předpokládá i dialog s Ježíšem Kristem. F. Radkovský se ptá: „Vnímáme a poznáváme, že jde Ježíš s námi? Snažíme se, aby každý náš den byl nesen pohledem na něj a provázen dialogem s ním? Náš život to promění a prozáří...“

Dokončení na str. 3

Foto: Monika Mádlová, Starokatolická církev v ČR

OHLÉDNUTÍ ZA JANEM PALACHEM

Narodil jsem se v době, kdy by Jan Palach nejspíš dokončoval svá studia na Filosofické fakultě, pokud by se ovšem 16. ledna 1969 neodhodlal k tomu, co z něj, slovy jednoho ze současných publicistů, učinilo archetyp hrdiny, který vstoupil do kolektivního nevědomí svého národa, ale i do dějin celého světa. Nevzpomínám si, že by za dobu mého dětství o Palachovi u nás doma padlo jediné slovo. V husákovsky znormalizované společnosti jsem tak jako dítě školou povinně neměl moc příležitostí jeho životní osud poznat. Ta chvíle přišla až někdy v druhé polovině 80. let, když jsem se prohraboval starými gramodeskami svých rodičů a jedna z nich v tmavém obalu s trnovou korunou nesla název „Na paměť Jana Palacha“. Na desce z roku 1969 byla kromě písně Marty Kubišové Modlitba pro Martu řada zvukových záznamů a fotografií z Palachova pohřbu. Vybavuje se mi úžas, s jakým jsem tehdy poprvé vstřebával střípky z Palachova příběhu, a jak mi to všechno připadalo tak neskutečné a nepochopitelné, že se jen pár roků před mým narozením, tedy poměrně nedávno, jednadvacetiletý chlapec z vlastního rozhodnutí upálil na rampě Národního muzea v Praze. Moje další setkání s ním bylo o pár let později během tzv. Palachova týdne v lednu 1989. Protože jsem do školy, chodil přes Václavské náměstí, pocítil jsem při jedné ze svých cest ze školy jaké to je mít v očích slzný plyn, kterým strážci tehdejších pořádků rozháněli

demonstranty. Palach už byl pro mě tehdy symbolem odporu proti totalitní moci, třebaže jsem jeho meznímu činu ani tenkrát nerozuměl. Četl jsem v některých komentářích o pověstném tichu, které se rozprostřelo na Palachově pohřbu. Pochopil jsem, že toto ticho, snad němý úžas, ale víc šokující nepochopení toho, co Jan Palach udělal, přešlo i do následujících let normalizace 70. a 80. let. Snad proto se o Palachovi u nás nikdy nehovořilo, protože ani moji rodiče tomu nerozuměli. Mnohé z tohoto neporozumění přetrvává dodnes. Otázkou je, zdali neporozumění a s ním spojené příslovečné „ticho po pěšině“ okolo Palacha, není jen vnější maskou, pod kterou se skrývá naopak velice ostré vědomí toho, že ve skutečnosti dobře víme, proč Palach udělal to, co udělal: aby nás apatické vyburcoval z letargie, aby pohnul svědomím každého k otázce, jaký je tvůj osobní vklad k tomu, aby naše společnost a pořádky v ní byly lepší? Tak se ptá Jakub Trojan – Palachův farář v evangelickém sboru v Libiši, který jej posléze také pohřbíval na Olšanském hřbitově. A protože člověk velice často dobře ví, že jeho osobní vklady bývají v tomto směru značně pod cenou, raději říká, že tomu nerozumí, že to ani nepatří do naší kultury se upalovat – to tak nanejvýš někde v Asii, ne však v civilizovaném Československu konce 60. let. Hodnocení Palachova činu se od počátku ubírá třemi směry: ten nejméně čestný, otevřeně lživý a s jas-

ným záměrem ublížit a degradovat to, co udělal, říká, že se jednalo o čin vyšinutého člověka, že Palach byl psychicky narušenou osobností, která ve vlastní nedostatečnosti jednala sebedestruktivně. Podle tohoto měřítko je klasifikován jeho čin jako suicidium – sebevražda. Ta je z hlediska morálního pro křesťany nepřipustná, proto je někdy Palach, který byl po svých rodičích českobratrským evangelíkem, zároveň označován nejen za šílence, ale k tomu i za špatného křesťana, když něco takového udělal. Podle tohoto kritéria by však byli šílenci například i vojáci paradesantních jednotek, kteří v mnoha případech šli do svých spojeneckých misí za II. světové války s téměř stoprocentní jistotou, že valná část z nich zcela určitě zahyne. A jistě i na jejich adresu ze strany pasivní mlčící většiny přicházely hodnotící soudy, že to, do čeho se pouštějí, je šílenství.

Tím přecházíme k druhému hodnotícímu směru, který interpretuje Palachův čin jako skutek mimořádného hrdinství. Nebál se pozvednout v kritické době na rozdíl od ostatních hlas, plánoval dokonce obsadit rozhlasu a vyhlásit odtud generální stávkou. Podle názoru historiků snad Palach připouštěl i možnost otevřeného konfliktu s okupační mocí. Palachův příběh tak na sebe v některých ohledech bere prvky mýtu až mašínovského ražení, ve kterém hrdina neochvějně a skálopevně stojí proti personifikovanému zlu.

Dokončení na str. 3

ÚSPĚŠNÝ NOVOROČNÍ KONCERT V CHRÁMU SPASITELE V BRNĚ-ŽIDENICÍCH

„Bravo! Opakovat!“ Toto se ozývalo po ukončení prvního samostatného koncertu místního sboru, který vznikl před rokem z nadšenců, kteří rádi zpívají. O vznik se zasloužila naše milá farářka, Anna Štěpánková. Ta společně s mladými studenty JAMU Emou Mikeškovou a Jiřím Najvarem dala dohromady partu mladých i starších. Výsledek: Kostel byl málem plný, (smutně jsme si říkali, proč to tak není při nedělních bohoslužbách) a z tváří posluchačů zářila opravdová radost. Zpěvákům a doprovodným hudebníkům se podařilo to, o čem se zdává profesionálům. Zpívat před plnými lavicemi, vidět úsměv a reakci posluchačů, kteří se rádi přidávali rytmickým potleskem, když to skladby vyžadovaly. Zejména při skladbách z Afriky. Přejeme hudebnímu sdružení Karásek Choir, aby se mu i nadále dařilo a přibývali další, kteří si rádi zazpívají.

Jana Benešová

Vraťme se!

„Každý rok chodívali Ježíšovi rodiče o velikonočních svátcích do Jeruzaléma. Také když mu bylo dvanáct let, šli tam, jak bylo o svátcích obyčejem. A když v těch dnech všechno vykonali a vrátili se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče věděli. Protože se domnívali, že je někde s ostatními poutníky, ušli den cesty a pak jej hledali mezi svými příbuznými a známými. Když ho nenalezli, vrátili se a hledali ho v Jeruzalémě. Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědí. Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: „Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“ On jim řekl: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ Ale oni jeho slovu neporozuměli. Pak se s nimi vrátil do Nazaretu a poslouchal je. Jeho matka uchovávala to vše ve svém srdci. A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.“

(Evangelium podle sv. Lukáše)

V nedávné době o Vánocích jsme se setkali s Ježíšem jako novorozenětem, které se narodilo v Betlémě ve skromných podmínkách. V textu evangelia se setkáváme s Ježíšem jako dvanáctiletým chlapcem, který s rodiči putuje z města Nazaretu do Jeruzalémského chrámu. Tato každoroční pouť patřila k náboženskému životu tehdejších židů. Asi každého na tomto příběhu zaujme to, že Ježíš již jako dvanáctiletý chlapec zaujatě naslouchá a diskutuje s tehdejšími náboženskými učiteli. Jistě se dá z toho předpokládat jeho bystrost. O Ježíšově nadání by se dalo jistě psát mnoho. Na co se však v tomto svém zamyšlení chci zaměřit, nejsou Ježíšovy schopnosti. To, co je na tomto příběhu poučné, je cesta Marie a Josefa. Při zpáteční cestě si myslili, že Ježíš jde zpět s ostatními poutníky. Dle tehdejšího vnímání byl Ježíš skoro dospělý, neboť se židovský chlapec stává chlapcem okolo 13. roku. Takže neměli nějak zvlášť strach. Ve chvíli, kdy ale zjistili, že Ježíš s poutníky nejde, začali se o něj obávat a hledat jej. Nakonec udělali to, co asi všichni děláme, když něco ztratíme. Vrátili se na místo, kde jej viděli naposledy, tedy chrám, a tam se s ním nakonec setkali.

Podobně jako Josef a Marie, jsme na pouti svého života. Někdy se stane, že na té cestě něco nebo někoho ztratíme. Může se stát, že se ztratíme my sami. Takové hledání sama sebe na životní cestě bývá to nejsložitější. Pokud ze své cesty sejdem nebo se na ní ztratíme, můžeme se nechat inspirovat výše uvedeným příběhem Josefa a Marie, když hledali Ježíše. Tak jako oni se vrátit na počátek, z kterého jsme vyšli, vrátit se ke svým kořenům a tradicím, vrátit se sami k sobě a setkat se s tím, kdo nám může dát naději, povzbudit nás a vést na našem putování. Vraťte se, abychom se mohli setkat s Bohem.

Rostislav Kotrč

Z kazatelského plánu

4. neděle po Zjevení Páně

Bože, tvoje spravedlnost až k výšinám sahá, vykonal's veliké věci. Bože, kdo je tobě roven!

ŽALM 71,19

První čtení: Jeremjáš 1,4–10

Tužby pro dobu po Zjevení Páně:

1. Abychom Ježíše jako Syna Božího vyznávali a za Pána jej přijímali, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom v naší církvi o duchovní dary pečovali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, ty víš, že pro naši lidskou křehkost sami nemůžeme obstát ve zkouškách života. Pomoz nám šťastně překonat všechny nástrahy zla! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Korintským 13,1–13

Evangelium: Lukáš 4,21–30

Verše k obětování: Žalm 71,23–24

Verš k požehnání: Lukáš 4,18

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, prameni všeho dobra, děkujeme ti, že jsi nás při večeri Páně nasýtil nebeským chlebem a kalichem spásy. Dej, ať nás tyto svátostné dary promění tak, aby svět viděl naši víru! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 95, 107, 117, 121, 126, 311, 313

V BOŽÍ ŠKOLE

Pokračování z minulého čísla

Kapitola XV.

DOPIS

Ještě máme jistě všichni v živé paměti události kolem povodní v srpnu 2002. Někteří jen ze zpráv v tisku, rozhlase a televizi. Jiní si smutné události prožili na vlastní kůži.

Náš sbor byl rovněž onou přírodní pohromou postižen. Nezůstalo nám naprosto nic. Ale díky Bohu se našlo mnoho ochotných dárců a k naší radosti peněz na úctu přibývalo. Zvyšující se částka nám umožnila myslet na znovuvybavení místnosti a možnost návratu tam, kde byl náš duchovní domov.

Od katastrofy však uplynul rok, objekt byl stále otevřený, aby větral, ale nic se nedělo. Počali jsme se znepokojovat. Kladli jsme si otázky, zda bytové družstvo s námi ještě počítá nebo zda si již nehledá nového zájemce. Opravdu tomu tak bylo. Bylo vypsáno řízení a každý, kdo měl zájem, mohl dát svoji nabídku. My jsme se dozvěděli, že objekt bude toho, kdo zaplatí nejvíce na opravy a následně na nájem provozních místností. K naší radosti se nikdo nepřihlásil. Začali jsme proto jednat s bytovým družstvem o termínu, kdy budou zahájeny opravy a kdy se budeme moci vrátit. Jednání byla zdlouhavá a pro nás stále nepříznivá. Zkoušeli jsme proto najít jiné vhodné místnosti pro modlitebnu a kancelář, ale nemohli jsme uspět. Obrátili jsme se znovu na družstvo. Jeho pra-

covník, s nímž jsme jednali, byl nepřijemný a hlavně nikdy nedodržel slovo. Se sestrou předsedkyní rady starších jsme měly pocit, že nás považuje za malé děti, které si vymýšlejí nějaké nepatřičnosti. Tak s námi bylo jednáno. A nikde žádné dovolání. Modlili jsme se pocho-pitelně za celou situaci, ale stále se nic pozitivního neukazovalo. Vzpomínám si, že jednou, když jsme se opět se sestrou vracely z družstva s nepořízenou, mi řekla, že bych měla napsat dopis řediteli tohoto podniku, protože není jisté, zda o našem problému ví. A že bychom se měly rovněž obrátit i na naše vedení, aby se za nás přimlu-vili. Odpověděla jsem jí, že si vše rozmyslím a napíši-li dopis, pak že jej dostane k podpisu a ke schválení. Doma jsem se znovu nad celou věcí zamýšlela, byla jsem smutná, již jsem se nechtěla obracet o pomoc k lidem. A modlit se? To jsem činila, ale bez jakéhokoli úspěchu. Pak jsem se rozpomenula na úryvek z Písma svatého, knihy proroka Izajáše. Tento muž, Bohem povoláný, vyprávěl jednu z příhod krále Chizkijáše o tom, jak napadli Asyřané Judsko. Jak král Asýrie Sancherib usiloval podlomit odva-hu bojujících obránců Jeruzaléma. Jak vyslal posly s hanlivým dopi-sem ke králi Chizkijášovi, aby se nespolehl na Hospodina, že jako žádný bůh okolních národů jim nepomohl v obraně, že ani jejich Bůh Hospodin nepomůže jim. Když se dostaly hanlivé dopisy ke

králi Judska, vzal je, přečetl a pak vstoupil do Hospodinova domu a rozložil je před Hospodinem. Poté se vroucně k němu modlil. A Bůh jej vyslyšel a zázračným způsobem je osvobodil od nepřátel. Tak na tuto příhodu jsem myslela a řekla jsem si, mohl-li Chizkijáš předložit svoje starosti Hospodinu tak zvláštním způsobem, mohu i já jednat podobně. Pochopitelně, nestála jsem před hanlivými dopisy od nepřátel. Mým úkolem však bylo, stejně jako úkolem onoho krále, sehnat pomoc a útěchu v čase ohrožení. Říkala jsem si: „Mám se obracet s prosbou o pomoc k dvě-ma lidem? Proč bych se nemohla raději obrátit na Ředitele celého vesmíru, na živého, mocného a sva-tého Boha, který se i mně dal poznat v Pánu Ježíši Kristu?“

Rozhodla jsem se, že to učiním. Napsala jsem dopis Pánu Ježíši a protože jsem jej nemohla rozložit před ním v modlitebně, kterou jsme neměli, učinila jsem tak ve svém pokoji. Poklekla jsem a nahlas přečetla svůj dopis následujícího znění: Milý Pane Ježíši, obracím se k tobě, jako k Pánu všech pánů, jako k tomu, jenž sám je CESTA, ŽIVOT I PRAVDA, jako k tomu, který je vždy plný lásky a milosti a který nalomenou třtinu nedolomí a lnu doutnajícího neuhasi. Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jako bylo na počátku, tak budiž nyní i vždycky i na věky, amen!

Marie Černegová

Pokračování příště

Nad Písmem

PŘESVĚDČ NÁS!

Všechna evangelia vyprávějí, že Ježíšovo duchovní osvícení začalo u Jana Křtitele v Judsku jeho křtem. Ale svoje poslání – zvěstovat evangelium – začal uskutečňovat v Galileji. Vrátil se přirozeně domů do Nazaretu, kde prožil dětství; tam chodil a kázal i po okolí. (V Lukášově evangelium je ta jeho činnost zařazena až v kap. 4. a 5., dle Marka kap. 1. a 2. to bylo dřív.) Jednu sobotu vešel v Nazaretu do synagogy, přečetl verše z Izaiáše o zaslíbení Boží pomoci trpícím a prohlásil: „Dnes se splnilo toto Písmo“ (v. 21). Všichni pozorně naslouchali. Jedni spokojeně kývali hlavou – vždyť Ježíš byl jejich soused. Ale jiní právě proto říkali: „Vždyť je to jen syn našeho souseda Josefa!“ (v. 22). To je troufalost!

Ježíš věděl, co chtějí: „O čem jsme slyšeli, že se událo v Kafarnaum, učiň i zde, kde jsi doma!“ (v. 23 b). Tam uzdravil Ježíš Petrovu tchyni, pak jiné nemocné a posedlé, a nakonec ochrnutého, kterého jeho přátelé k Ježíšovi donesli. „No, to je pěkné; ale my potřebujeme pomoc tady a osobně. Učiň to i zde, kde jsi doma! Potřebujeme zázrak (jednou uzdravení, jindy práci, povýšení a pod.) my sami, a teď! Za tu cenu je člověk ochoten uvěřit, poslechnout a držet se Boha. Přesvědč nás, přemož nás! Ježíš povzdychne: „Amen, pravím vám, žádný prorok není vítán ve

své vlasti.“ (v. 24 b). Je to bolestná zkušenost nejen starých židů, ale také našeho národa: Kolik vynikajících českých lidí, umělců a vědců se prosadilo až v cizině – a teprve potom byli uznáni i ve své vlasti. A kolikrát to ještě budeme opakovat? Ježíš připomíná: „Po pravdě vám říkám: Mnoho vdov bylo v Izraeli za dnů Eliášových, kdy se zavřelo nebe na tři a půl roku a na celou zemi přišel veliký hlad. A k žádnému z nich nebyl Eliáš poslán, nýbrž jen k oné vdově do Sarepty v zemi sidonské. A mnoho malomocných bylo v Izraeli za proroka Elizea, a žádný z nich nebyl očištěn, jen syrský Námán“ (v. 25–27).

Bůh je mocný, je nad námi i nad dosud námi poznanými přírodními zákony či nemocemi. Zasaňuje, pomáhá – i když třeba ne právě u mne, ale u mého souseda, jinde a daleko – takže ho neznám nebo se dokonce zlobím: „Tomu že pomohl?! Že pryč

– a kdoví jak to bylo.“ Mně se to nestalo – a tak nevěřím.

Židé Ježíšovu odpověď nepochopili, neuklidnili se. Naopak, když to slyšeli, byli všichni v synagoze naplněni hněvem. Vstali, vyhnali ho ven z města a vedli ho až na sráz hory, na níž bylo jejich město vystavěno, aby ho svrhli dolů (v. 28–9). Ale Ježíšův úkol ještě neskončil; Boží plán s ním byl jiný, větší. A tak byl ještě zachráněn: On však prošel jejich středem a bral se dál (v. 30). Bral se dál – dějinami a světem jako vzkříšený, pro dnešek a pro nás. Přijměme ho, uznejme jako recept k naplnění svého života ten vzkaz apoštola Pavla Korintským:

„...A kdybych rozdál všecko, co mám, ano kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje... Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá...“ (1 K 13,3; 7).

Radek Hobza

Pane, jak rádi čteme v Bibli o tvé pomoci Izraeli v jeho dějinách a znovu v Pánu Ježíši. Obdivujeme věrnost a statečnost našich husitských a bratrských předků tvé Pravdě. Jsme hrdí na úsilí a moudrost, s jakou dr. Farský a jeho kolegové či žáci se snažili očistit a probudit víru našeho národa v sílu tvé lásky. Ale když vidíme konkrétní bolesti a trápení svoje či svých známých a blízkých, zděšení a jakoby bezmocní často voláme: Pane, pomoz ty sám – a odpusť naši nevěru! Amen.

MODLITBY ZA JEDNOTU KŘESŤANŮ...

Pokračování ze str. 1

Když učedníci došli do vesnice, stmívalo se, a tak pozvali Ježíše k sobě domů – nechťeli cizince v noci pustit samotného dál. I my společně konáme skutky pro potřebné. V tom jsme zajedno, což je důležité společné svědectví, které naše sekularizovaná společnost potřebuje vidět a zakoušet. Určitá rozdělení však cítíme v jiných věcech, například v otázce eucharistie. Co v této situaci dělat? Pracovat obětí a vytrvalou modlitbou. Obojí můžeme přinášet společně, společně kráčet a dívat se kupředu, stejným směrem. A společně máme také pamatovat na křesťany v zemích, kde jsou pronásledováni, trpí bídou a dalšími bolestmi světa.

Učedníci, kteří v Emauzích poznali Pána, nedbali na únavu a s velkým nadšením se vrátili do Jeruzaléma, aby svým bratřím a sestřím svědčili o zmrtvýchvstalém Pánu. Takový je i náš úkol dnes.

Klára Břeňová

OHLÉDNUTÍ ZA JANEM PALACHEM...

Pokračování ze str. 1

Hrdinství Palachovo má však s hrdinstvím skupiny bratří Mašínů pouze jeden společný rys, který je stejně tak i v tomto případě vnímán víc jako handicap, a sice příliš mladý věk a s tím spojená naivita a nepraktičnost.

A konečně třetí směr, který však v křesťanských kruzích může být považován za stejně diskutabilní jako oba předešlé: v Palachově případě došlo k sebeoběti. Mýtus šilenice, posléze hrdiny, je nahrazen mýtem vykupitele, zachránce, obětího beránka za hříchy mnohých. Sám sebe zmaří, aby se druzí mohli svobodně a čestně nadechnout. Jakub Trojan k tomu říká: „**vykládám si jeho čin jako sebeoběť, která má všem druhým položit tu nejpodstatnější otázku – co děláš ty pro to, aby tvůj život byl integrován do života společnosti jako důstojný život.**“ V podivuhodně zajímavé shodě je s evangelíkem Trojanem katolík a Palachův spolužák na filosofické fakultě Tomáš Halík. I on vyznává, že mu Palach byl v dobách normalizace připomínkou nezkrivit se, nepodlehout pokušení zadat si s politickou mocí plánovačů světlých zítřků. Palachův čin zavazoval a je možné na něj tvořivě a nově navázat. Dva významní teologové z různých stran ekumenického spektra tak Palachův čin hodnotí jako vysoce morálně závazný a závazný. Při stu-

O ORIENTÁLNÍM ÚSTAVU V KARLÍNĚ

Přibližně v době, kdy se zrodila naše církev, podařilo se českým orientalistům založit v Praze ústav, jenž měl „**pěstovati a budovati vědecké a hospodářské styky s Orientem**“. Mezi prvními členy Orientálního ústavu, jehož vznik podpořil – a to i finančně – tehdejší prezident Tomáš Garrigue Masaryk, byly takové osobnosti jako chetitolog Bedřich Hrozný, indolog Vincenc Lesný, egyptolog František Lexa či arabista Alois Musil. Že se podařilo původní ideál nejen naplnit, ale i v mnohém překonat, lze snadno usoudit z hojných obchodních styků tehdejšího Československa s asijskými, africkými a mnoha jinými zeměmi, dále z bohaté publikační činnosti ústavu, pořádání odborných konferencí a přednášek, jazykových kurzů a mnoha dalších aktivit. Během let se také ústav rozrostl o řadu oborů, rozrostly se jeho knihovny a z původního sídla v Lobkovickém paláci se po II. sv. válce přestěhoval do znárodněného konventu řádu Maltézských rytířů v Lázeňské ulici a po r. 1989 pak našel nový domov v areálu Akademie věd v Praze 8. Tyto informace a k tomu i mnohé další zazněly 28. listopadu v zasedací síni náboženské obce v Karlíně při setkání, které zde k výročí 90ti let založení ústavu uspořádalo sdružení Kontinenty. Na staré dobré časy české orientalistiky zde vzpomínali většinou žáci či následovníci nejznámějších a nejvýznamnějších představitelů tohoto zajímavého oboru, mj. prof. Rudolf Veselý, hebraistka doc. Jiřina Šedinová a také prof. Josef Kolmaš, jenž stál po dlouhou dobu v čele instituce jako její ředitel.

Jaký bude další osud ústavu, který v minulém roce skončil v hodnocení vědeckých pracovníků Akademie věd na jednom z nejposlednějších míst a který má v současné době pouze 11 vědeckých pracovníků v několika málo oborech, lze jen těžko říci. Nicméně, jako bývalá pracovnice ústavu, který mi během let přirostl k srdci, si samozřejmě moc přeji, aby za dalších 10 let bylo možné oslavit opět kulaté výročí se ctí a hrdostí.

Klára Břeňová

diu historických pramenů, které jsou až nyní po čtyřiceti letech uveřejňovány v plné šíři, udivuje především mimořádná racionalita Palachova jednání. Ta převažuje i nad mnohokrát zmiňovanou naivitou. Palach se chová mimořádně klidně, vyváženě, nepodléhá chaotickému zmatku revolucionářů, neřeční a nevnučuje druhým svůj pohled na věc: jen je doba zlá a je potřeba s tím něco udělat. Václav Cílek píše: „**Pátráme po nějakých skrytých motivech, ale nejsi žádný nebyly, není tu žádný problém, necítíme žádné trauma a ani stopy nějakého excentrického chování, nebo dokonce podivnosti. Nebyl blázen. Myslím, že Palachův příběh je ve skutečnosti nesmírně prostý – viděl bezpráví a reagoval na něj.**“ Možná právě v tom spočívá největší hodnota Palachova činu. Ten je jistě tragickým momentem, ne nadarmo se opakovaně hovoří o jeho singularitě, neopakovatelnosti – žádný z Palachových následovníků ho nemohl ve své životní tragédii napodobit, zároveň však Palach paradoxně a tím i kristovskými ukazuje k naději tam, kde z pohledu světa už žádná naděje není. Palach se stal zasunutou – tedy skutečně archetypální vzpomínkou na to, že zlu je možné se účinně postavit nejenom za cenu destrukce druhých, ale paradoxně i své vlastní. A že to pojetí nemusí být šílenstvím, potvrdily události Palachova týdne dvacet let

po jeho smrti. Tak můžeme o jeho činu říkat, že stejně neměl žádnou cenu, protože svých požadavků nedocílil, národ se příštích dvacet let neprobudil, cenzura nebyla zrušena a normalizace ještě pevněji uzavřela Československo do svého dusivého objetí, anebo můžeme jeho jednání pochopit, ve shodě s tím, co říká evangelický kněz Trojan, jako tvořivou výzvu k vlastní životní sebeoběti – tedy apelu vydat něco ze sebe pro dobro druhých. Přitom nemusí vadit, že je Palach mytizován. Tvůrčí role mýtu coby „vyprávění“ je pro člověka důležitá. V mýtu člověk nachází sebesdělení o tom, jaký je a jaký by mohl být. Doba potřebuje své hrdiny, ale i své pozitivní mýty. Ty jsou totiž prapůvodními komunikačními kanály, kterými se člověk dorozumíval a sděloval to podstatné o povaze života i světa. Síla křesťanské naděje, k níž se Palach hlásil stejně hrdě jako k dějinnému odkazu velkých Janů českého národa, mezi něž dnes právem patří, byla Ježíšem jasně deklarována v jeho blahoslavenstvích z Kázání na hoře. To citované o trpících pro spravedlnost slyšel Palach z úst kněze Trojana den před tím, nežli sám sebe upálil. My v těchto slovech můžeme najít jistotu, že to, co Jan Palach vykonal, nebylo marné ani pro nás, ani pro něj: Blahoslavení trpící pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské.

David Frýdl

Z debaty o historii Orientálního ústavu v Karlíně

DOBŘÍ ZPRÁVY Z NARARETU

Po celý rok je v Nazaretu co dělat. Jednak musíme vyrábět a prodávat, shánět dotace a sponzory a věnovat se klientům. A když by mohlo být volněji, tak si něco vymyslíme. Nejvíce hektické však jsou časy předvánoční. Tak tomu bylo i na sklonku roku 2012. Nejprve 16. listopadu jsme zavěšovali náš nový nástěnný kalendář. Zazpívali nám k tomu Pavlína Jišová a Jarů Matěj Matějí. Takto jsme představili náš kalendář „borovanský“. V neděli 2. prosince pak se konal v rudolfovském sboru naší církve koncert vokální skupiny Xtet z Jindřichova Hradce. Jednalo se o další představení kalendáře – tentokrát spíše pro rudolfovské a vlastně i českobudějovické obyvatele. Čtrnáctého prosince do Nazaretu zavítali duchovní plzeňské diecéze ČČSH. Bratr biskup Filip Štojdl je seznal na předvánoční setkání a posezení. Byli jsme rádi, že tento první ročník se konal u nás a zúčastněným krásně zazpívala několik písní nevidomá Hanka Špuláková, která v naší chráněné dílně už několik let pracuje. Dík patří jejím paním učitelkám zpěvu, které ji přišly doprovodit. V další den – tedy v sobotu – k nám měl zavítat pan Pavel Šporcl a odehrát pro Nazaret benefiční koncert v krásném prostředí malovaného sálu borovanského zámku. Náledí, které od října vládlo v celé republice, mu však nedovolilo k nám přijet. Koncert byl odložen na sobotu 19. ledna 2013. Potěšující byly chápající reakce návštěvníků, které jsme nestačili upozornit v rozhlasovém vysílání či telefonem. To už naplno běžela naše účast na různých adventních trzích. Ve středu 19. prosince byl náš taneční soubor Kukačky hostem na vánoční akci studentů Zdravotnické školy v Českých Budějovicích a poté následoval od dvanácti hodin tradiční „vánoční“ oběd. Tentokrát se našly kuchařky mezi námi a nemuseli jsme do restaurace. Dobrovolnice měly plné ruce práce s přípravou padesáti jídel, neboť tolik se nás nakonec u slavnostní tabule sešlo. Došlo i na slavnostní přídělek a rozdělování dáreků, které se nakupily pod vánočním stromkem. Byli oceněni tradičně ti, kteří byli pro ostatní povzbuzením a pro Nazaret největším tvůrčím přínosem. A pak už probíhala jen volná zábava u stolů se zákusky, kávou a čajem. Někdo zahrál, jiný zazpíval, taneční soubor Kukačky, který zapojuje hlavně nevidomé, zatančil. V dalších dnech zůstalo v Nazaretu jen několik členů osazenstva, aby vyřídili to nejnnutnější. Za dveřmi byly Vánoce.

Nazaret děkuje

Je v této době mnoho negativních informací, které se šíří tiskem i elektronicky. Tím spíše je třeba zdůrazňovat zprávy dobré, neboť dobré věci se také dějí. Věřím, že potěší a povzbudí lidi, kteří neprahnou po senzaticích. Je mi dopřáno pracovat v diakonickém zařízení Nazaret a jsem tím asi ve velké výhodě, protože se setkávám spíše s dobrými činy i lidmi. Rád bych alespoň takto projevil vděk.

Poslední dobou v Nazaretu dost zápasíme s nedostatkem financí. Hlavně před Vánoce je pěkné, že se najdou lidé, kteří nás menšími i většími dary podpoří. Někteří z nich již opakovaně. Samostatnou kapitolou je konání Tříkrálových sbírek a to na dvou místech. Již několik let v Borovanech a okolí a nyní i v Rudolfově a okolí. Jsme vděční organizátorům i dětem, které se účastní. Je to i pěkná ukázka ekumeny v praxi – obě sbírky jsou organizovány lidmi z katolických farností. Naši dobrovolníci si zaslouží speciální poděkování. Jejich řady se stále rozrůstají. Po celou dobu trvání Nazaretu jsou to členové týmu Putování s oslem – putovního tábora pro dospělě s handicapem (vozičkáře a nevidomé). Osobní asistenti a kuchařky si berou týden dovolenou a věnují se handicapovaným lidem od brzkého rána do pozdního večera.

Pak jsou tu prodejci našeho zboží. Učitelka, farář naší církve v Praze, ale i další duchovní, vrchní sestra v budějovické nemocnici, prodavačky v Baumaxu a mnozí jiní. Ti všichni nám pomáhají s prodejem výrobků a šetří tím čas našich zaměstnanců. Snažíme se mít tyto dobrovolníky v patrnosti a sepsovat s nimi dobrovolnické smlouvy. Pak jsou tu mnozí další, kteří zůstávají anonymní, ale doprovázejí některé naše klienty na koncerty, výstavy apod. K těm všem se v poslední době přidali členové taneční skupiny Kukačky. V ní jde o vyjádření radosti z hudby pohybem pro lidi se ztrátou zraku i s jinými handicapem. A dobrovolníci věnují čas na nácvik country a jiných tanců, aby i v tomto ohledu mohli tito lidé žít plnějším životem. Před Vánoce se našimi dobrovolníky stalo i několik rodičů handicapovaných klientů. Jednalo se o dokončovací práce na nástěnném kalendáři Nazaretu. I to byla přínosná a příjemná setkání. Stejně jako to, že několik předvánočních biblických hodin v rudolfovském sboru naší církve jsme se kromě výkladu Písma věnovali navazování keramických zvonků.

Jsme rádi, že se setkáváme při naší práci s tolika příklady dobré vůle. Je to povzbuzující nejen pro naše handicapované zaměstnance a klienty, ale i pro nás členy pracovního týmu Nazaretu. Buď za to Bohu díky! (fil)

NAŠE RECENZE

ČTYŘIATŘICET ZAMYŠLENÍ
DESET MODLITEB A JEDNO INTERVIEW

Nová kniha bratra v Kristu, básníka a esejisty Stanislava Kubína není všeobecným povídáním o věcech duchovních, je skutečným průvodcem v labyrintu současného světa. Biblicky zakotvená zvěst je aktuální a konkrétní ve svých tématech: spravedlnost, hněv, zákon, odvaha, místo v davu, svévole a mnohých dalších. Autor zve čtenáře k cestě z nejistoty pseudosvobodného bytí do bezpečí Božího domu, k dobré přítomnosti

i dobré budoucnosti. V poctivém křesťanském slově nacházíme radost z nového poznání i klid srdce, jež je Božím chrámem. Proč to autor pro nás dělá? Odpověď nacházíme v jedné z modliteb této knihy: Hospodine, Pane náš a Otče – neprosím, ani nežádám. Jenom ti ve svobodě, kterou jsi nás obdaril a kterou někdy pocítíme ve svém nevděku jako tíživé břemeno, chci nabídnout své srdce, své ruce. Pro zdar tvého stvoření i pro

radost a pomoc svým bližním. Amen. Kapesní vydání této knížky s ilustracemi Štefana Škapíka (Nakladatelství Věra Nosková pro KAL, edice Kruh) bylo představeno při setkání s bratrem Stanislavem Kubínem ve Sboru Gustava Adolfa Procházky v Praze-Karlíně 26. září za účasti Alfreda Strejčka, prof. Jiřího Hlaváče, ing. Petra Moose, CSc. a velké obce příznivců.

Jiří Vaníček

ZPRÁVY

T. G. M. v Parlamentu

Patriarcha Církve československé husitské ThDr. Tomáš Butta, Th.D. společně s Kulturní radou Církve československé husitské si vás dovolují pozvat na setkání při příležitosti letošního 163. výročí narození Tomáše Garrigua Masaryka, které se koná pod záštitou poslance Parlamentu ČR, předsedy Asociace krajů ČR a hejtmana Jihomoravského kraje JUDr. Michala Haška v budově Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR v Praze 1, Sněmovní ul. 1. v pondělí 4. března od 16 hodin.

Program:

- Pozdravy, projevy, reflexe: ThDr. Tomáš Butta, Th.D., patriarcha, Doc ThDr. David Tonzar, Th.D., pražský biskup, JUDr. Michal Hašek, poslanec Parlamentu ČR a další.
- Přednášky: Prof. PhDr. Petr Čornej, DrSc.: Hus a Masaryk – stěžejní problém interpretace českých dějin, Prof. ThDr. Zdeněk Kučera – Hus v myšlení a životě T. G. Masaryka.
- Vystoupení: Lucia Priester, Aneta Novotná a Ondřej Pustějovský. Smyčcové trio Bohuslava Martinů – Serenata II – Allegro, Poco andante, Allegro noc brio.

Projekt je uskutečněn za laskavé podpory Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR a Ministerstva kultury ČR.

Potvrďte, prosíme, svoji účast do 22. února na adresu Kulturní rada ČČSH, ThDr. Jiří Vaníček, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6 nebo též na elektronickou adresu: jiri.vanicek@ccsh.cz, kontaktní telefon: 220 398 108 (prac. dny 9–15 h).

(red)

Beseda ČKA

Ekologická sekce České křesťanské akademie zve na besedu Růst, nerůst či udržitelný pokles? Na toto téma promluví v úterý 12. února v přízemí kláštera Emauzy (Praha 2, Vyšehradská 49) Mgr. Tomáš Tožička, koordinátor kampaně „Česko proti chudobě“ a projektů „EDUCON Energie pro všechny do roku 2030“ a „Udržitelné technologie pro rozvoj“. Začátek je v 17.30 hodin, předpokládáný konec do 19.15 hodin. JNE

Divadlo Mana

Z únorového programu vršovického divadla Mana:

- úterý 5. února v 19.30 hodin: *Salome* – pásmo písní Karla Kryla pro zpěv, harfu, klarinet a kytaru. SALOME je původní a unikátní projekt pěti mladých umělců, kteří osobitým a vytříbeným způsobem navazují na vynikající hudební potenciál písní Karla Kryla. Autorské úpravy vybraných Krylových písní pro zpěv, harfu, klarinet a kytaru provedl Michal Vejskal. V roli účinkujících se představí Pavel Batěk, Barbora Plachá, Tomáš Kůgel, Petr Šťastný.
- neděle 24. února v 17 hodin: *Ženich pro čertici* – hraje Bozděch Vršovice. Veselá pohádka s melodickými písničkami vypráví jednoduchou, ale vtípnou zápletku o čertici Teofilu, která využila nesnázi ševce Pápěry k tomu, aby získala ženicha. Král Tonemám a jeho pobočník hrabě Kýval chamtivě sbírají po celém království vše, co se jim namane. Navštíví i chalupu ševce Pápěry a jeho ženy Nanyňky, kteří králi slíbí, že mu švec ušije sedmimilové boty. A protože takové boty mají jenom v pekle, rozhodne se čertice Teofila, že boty vymění za ženicha. A když se do toho vloží i kmotra Vědělka, vznikne z toho veselý příběh, který pobaví nejen děti, ale i jejich rodiče.
- čtvrtek 28. února v 19 hodin: *Rudolf Pellar 90 aneb Takový snih už nepadá...* – vzpomínkový večer na herce, zpěváka, překladatele, moderátora, šansoniéra, hudebního pedagoga a především skromného a laskavého člověka. Moderátor večera: Robert Tamchyna. Z knihy R. Pellara „Nejdřív se musíte narodit“ čtou, zpívají a na R. Pellara vzpomínají: Igor Šebo, Hanka Frejková, Věra Nerušilová, Jana Rychterová, Milan Jíra, Jan Petránek a Hana Soukupová. Pořad připravila režisérka Olga Strusková.

www.divadlomana.cz, Husův sbor Vršovice, Moskevská 34/967, Praha 10-Vršovice. Vstup do divadla je z druhé strany Husova sboru (naproti Sokolu Vršovice).

Jiřina Hůlková

Beseda v Chlumci nad Cidlinou

Beseda Spiritualita východu s archimandritou ThDr. Markem Krupicou Th.D. o východních církvích, víře, liturgii a dalších aspektech života východu se uskuteční dne 27. února 2013 od 18.00 h v Husově sboru, Klicperovo nám. 75. (red)

Setkání 3. věku

Městská část Praha 8 ve spolupráci s Náboženskou obcí Církve československé husitské v Praze 8, Karlíně a s Literárně dramatickým klubem Dialog na cestě vás srdečně zvou na oblíbený přednáškový cyklus Setkání třetího věku pod záštitou zástupkyně starosty Prahy 8 Vladimíry Ludkové s názvem Proč mají andělé křídla? Odpověď se dozvíme na setkání s Aloisem Marhoulem a jeho hosty. Kromě zajímavých ukázek ze čtyř posledních sbírek nám tato známá autorská osobnost představí kratší prozaické texty a verše z čerstvě připravované knížky. Ukázky přednese známý herec, Jiří Hanák, jenž v 80. letech dodával českým posluchačům energii prostřednictvím Svobodné Evropy. Hudební doprovod zajistí Radek Tomášek. Úterý 26. února v 15 hodin, Vítkova 13, zasedací místnost náboženské obce. Olga Nytrová

Poděkování

Advent a Vánoce jsou za námi, vstoupili jsme do roku 2013. Advent i Vánoce v roce 2012 jsme prožili s obohacujícími událostmi. Husův sbor a stromek vyzdobily velice hezky děti z družiny zdejší základní školy. Stromky do Husova sboru i kaple M. J. Husa daroval Ing. Jiří Žabka z lesní správy spol. Kinský dal Borgo, a.s. Advent byl zahájen varhanním koncertem Bc. Jaroslava Hartla a zpěvem MgA. Petry Hlaváčkové. Třetí týden adventu byl zahájen sobotním koncertem Rybovy mše vánoční v podání sboru Státní opery v Praze, který zde v Chlumci nad Cidlinou vystupoval již podruhé. O občerstvení sboru se postaraly sestry z československé církve, firma Miloslava Malého a Daškova cukrárna. Možná právě proto, že tomuto souboru zde bylo dobře, přislíbili své vystoupení i v roce 2013. Dále v době adventu navštívily Husův sbor děti z mateřských škol a družiny, s kterými jsme si vyprávěli o Vánocích, o Ježíši Kristu a pod vedením místního sboru i paní učitelky zpívali koledy. Vyvrcholením Vánoc byla půlnoční bohoslužba, při které zpíval koledy sbor Husova sboru. Advent i Vánoce v Husově sboru v Chlumci nad Cidlinou roku 2012 byly prochnuty koncerty, bohoslužbami i prací a radostí dětí. Všem, kteří se na těchto akcích podíleli, i sponzorům a dárcům patří mé upřímné poděkování i přání Božího požehnání. farář Rostislav Kotrč

EKUMENY

Křesťanství v Indii

Křesťanství je v dnešní Indii třetím největším náboženstvím a hlásí se k němu asi 24 milionu lidí, což představuje přibližně 2,3 % z celkového počtu 1,2 miliardy obyvatel. Tato čísla se opírají o sčítání v roce 2001 a výsledky zatím nejnovějšího sčítání z roku 2011, jehož data se dosud zpracovávají, naznačují v počtu indických křesťanů mírný vzestup. Nejvíce se jich hlásí k Římskokatolické církvi. Mezi církve východní tradice, které působí především ve státě Kérala, patří zejména Malankarská pravoslavná syrská církev, Nezávislá malabarská syrská církev, Malankarská jakobitská syrská pravoslavná církev, Malankarská syrská církev Mar Thoma a Syromalabarská katolická církev. Mezi hlavní protestantské denominace patří Jihoindická církev, Severoindická církev, presbyteriáni, baptisté, luteráni a evangelická společnost.

Z programu Týdne modliteb za jednotu křesťanů

Největší veletrh cestovního ruchu na Moravě Go-Region Tour spolu otvírali nejvyšší církevní představitelé naší republiky

Vladyka Kryštof, metropolita českých zemí a Slovenska Pravoslavné církve, kardinál Dominik Duka jihomoravský hejtman Michal Hašek 17. 1. 2013 společně s několika dalšími hosty, včetně ministra pro místní rozvoj Kamila Jankovského nebo státního tajemníka ministerstva regionálního rozvoje Slovenské republiky Františka Palko, otevřeli jeden z největších středoevropských veletrhů cestovního ruchu Go-Region Tour na brněnském výstavišti. Důvodem účasti nejvyšších církevních představitelů bylo, že rok 2013 je rokem 1150. výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu a celá Jižní Morava – kraj Jihomoravský i kraj Zlínský mají toto výročí a akce s nimi spojené jako nevýznamnější událost vůbec v celém roce 2013. „Tento rok bude pro nás pozeňnaný,“ uvedl při návštěvě stánku Jihomoravského kraje vladyka Kryštof. Podle jeho slov dokládá význam velkého výročí i to, že na Moravu se v květnu chystá konstantinopolský patriarcha Bartoloměj, přímý nástupce patriarchy Fotia, jenž svaté Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu vyslal. Na základě dohody Pravoslavné církve a Římskokatolické církve jsou celostátní oslavy pojímány také ekumenicky. Oslavy budou mít dva vrcholy – v Mikulčicích ve dnech 24–26. května v rámci „Setkání kultur“, které pořádá Pravoslavná církev, a na Velehradě dne 5. července v rámci „Dnů lidí dobré vůle“, které jsou tradičně pořádány Římskokatolickou církvi.

„Význam této cyrilometodějské mise je obrovský. V rámci globalizace a do jisté míry emigrace, která se v 19. a 20. století přestěhovala za Atlantik, víme, že cyrilometodějský odkaz je živý i v Americe. V tomto smyslu je to velké výročí,“ uvedl kardinál Dominik Duka. To, že vedle sebe dnes na zahájení stáli významní církevní představitelé a shodně hovořili o návratu k tradičním křesťanským hodnotám, není náhoda. Vzájemná dohoda dvou církví hlásících se plně k cyrilometodějskému odkazu je historickým krokem, který má poukázat na jednotu křesťanů v naší republice při připomenutí si jednoho z nejvýznamnějších milníků naší i evropské historie. „Vedle sebe stojí křesťanský Východ i Západ,“ uvedl také vladyka Kryštof. „Přenášíme se do 9. století, jehož výročí je ve znamení tohoto roku. Vracíme se ke křesťanství, které s sebou nese hodnoty, jež jsou neopominutelné. Je to život sám, život jako pouť.“

Celodenní účast metropolitů Kryštofa i kardinála Duky pokračovala řadou veřejných vystoupení, společným slavnostním obědem, tiskovou konferencí, a také odborným seminářem, na kterém římskokatolický arcibiskup olomoucký Jan Graubner představil desítky navazujících akcí CaM jubilea. Cyrilometodějské výročí je jedinečnou možností všech ukázat, že církve mají společnosti stále co dávat a neustále ji obohacovat, že jsou její integrální součástí.

O výročí více informací na www.mikulcice.pravoslavi.cz; www.velehrad.eu

Tisková zpráva Pravoslavné církve v českých zemích:

Autor: Mgr. Ondřej Chrást

Velká většina Rusů se hlásí k pravoslaví

Moskva – V Rusku ubývá ateistů a stále víc lidí se hlásí k pravoslavné církvi. Vyplývá to z průzkumu veřejného mínění Sociologického ústavu Ruské akademie věd, který zveřejnil list Rossijskaja gazeta. Pravoslavní věřící dnes v Rusku podle průzkumu tvoří téměř čtyři pětiny obyvatelstva. Za ateisty se označuje jen sedm procent lidí, přičemž při posledním podobném průzkumu před zhruba třemi lety jich bylo dvanáct procent. Podíl pravoslavných Rusů byl v roce 2009 kolem 73 procent, nyní je to 79 procent. Značná část lidí – podle průzkumu devět procent – uznává existenci „vyšší síly“, ale k žádnému náboženství se nehlásí. Praktikujících je ovšem mezi pravoslavnými poměrně málo. Jen jedenáct procent z nich považuje za povinnost navštěvovat církevní obřady, jen dvacet procent pravoslavných se modlí. Lidé se skutečně pevnou vírou, kteří drží všechny pravoslavné svátky a pravidelně chodí do kostelů, jsou pouhá čtyři procenta z celkového počtu pravoslavných věřících. Velkou důvěru mají zato Rusové, přesněji řečeno hlavně Rusky, k jasnovídcům, vykladačům karet a astrologům. Jejich služeb využívá 67 procent ruských žen, ale jen čtyři procenta mužů. christnet.cz

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Což to není syn Josefův?

Pokud správně doplníte dvojice písmen tam, kam patří, dozvíte se, co řekl Ježíš při svém kázání v Nazaretě.

Ž.Á..Ý ..O..K N..Í ..T.. VE ..É V..S..

RO VÍ TI LA SV DN EN AN PR

(Řešení z minulého čísla: Dnes se splnila slova Písma, která jste právě slyšeli.)
Jana Krajčířková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6
Redakce: ThDr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz
Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9